

Arrest

nr. 321 941 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DENAMUR
Brugmannlaan 60
1190 VORST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 november 2024.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DENAMUR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij die verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) van 21 juni 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast en concludeert hij dat verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond beschouwd.

2. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aantoonst.

2.1. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat ze wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald dat haar ouders arm zijn, besloten een lening van 15.000 Amerikaanse dollar aan te gaan om haar reis naar het buitenland te kunnen bekostigen, de schuldeisers van de lening om de paar maanden bij haar ouders langs gaan om het geld terug te vragen en de schuldeisers dreigen het stuk grond van haar ouders af te nemen indien de schuld niet wordt terugbetaald, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argument die een ander licht kan werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.3. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat ze bij een eventuele terugkeer naar Vietnam een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten aan die de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden stellen en de motieven van de commissaris-generaal zouden kunnen ontkrachten. Er kan dus in navolging van de commissaris-generaal worden besloten dat de verzoekende partij haar problemen met schuldeisers in Vietnam niet aannemelijk kan maken.

2.4. Het feit dat ze op heden een kopie van haar rijbewijs neerlegt ter staving van haar identiteit kan aan bovenstaande vaststelling niets veranderen. Hetzelfde kan worden gesteld over haar poging om haar laattijdig verzoek om internationale bescherming te trachten goed te praten door te verwijzen naar de corona-pandemie en de onmogelijkheid om tijdens deze periode een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat het tijdens de corona-pandemie niet onmogelijk was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ten tweede is de verzoekende partij sinds oktober 2018 in België. De corona-pandemie, en de bijhorende quarantaine-maatregelen, vonden pas een aanvang in België in maart 2020. De verzoekende partij kan de corona-pandemie dus niet als een vergoelijking aanwenden voor het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming.

2.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Vietnam.

3. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

6. Bijgevolg lijkt de verzoekende partij niet aan te tonen dat ze redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Vietnam.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 januari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP is het niet eens met de analyse in de beschikking van de Raad, waarbij onterecht wordt gesteld dat zij beroep zou kunnen doen op de bescherming door haar autoriteiten, ook kunnen haar problemen gelinkt worden aan de Conventie van Geneve. Immers zij en haar ouders staan sociaal zwak in hun land van herkomst, waardoor ze een gemakkelijke prooi voor de maffia zijn en aldus een “sociale groep” vormen die niet beschermd wordt. Nu kan ze dit probleem aanpakken door hier te werken en geld op te sturen naar haar

ouders, maar zodra ze terug moet, verliest ze haar inkomen, wat een probleem is voor haar eigen overleven zelf maar tevens voor haar ouders en is ze onbeschermd tegen de maffia, ook de status van subsidiaire bescherming dient overwogen te worden.”

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, bij monde van advocaat H. die haar vertegenwoordigt, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 29 oktober 2024.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat de beschikking niet, dan wel minstens niet grondig en niet correct wordt gelezen. Immers, waar ter zitting wordt aangevoerd dat verzoekende partij het niet eens is met de analyse in de beschikking van de Raad waarbij, zo luidt het betoog, onterecht wordt gesteld dat zij beroep zou kunnen doen op de bescherming door haar autoriteiten, blijkt uit een eenvoudige lezing van de beschikking dat hierin nergens sprake is van overheidsbescherming en van het feit dat verzoekende partij hierop beroep zou kunnen doen. Dit argument mist dan ook elke grondslag en ernst. Er wordt herhaald en benadrukt dat verzoekende partij de door haar verklaarde problemen met de schuldeisers van haar ouders in Vietnam niet aannemelijk of geloofwaardig maakt. Aan verzoekende partij haar verklaarde problemen en vrees worden niet het minste geloof gehecht, op grond van de vele pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoekende partij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd.

Wat betreft de algemene en veelal herhalende argumentatie ter zitting dat verzoekende partij en haar ouders sociaal zwak staan in hun land van herkomst, waardoor ze een gemakkelijke prooi voor de maffia zijn en aldus een “sociale groep” vormen die niet beschermd wordt, volstaat het erop te wijzen dat verzoekende partij haar relaas niet aannemelijk en ongeloofwaardig is. Daargelaten de wijze waarop verzoekende partij vergeefs haar relaas aan het Vluchtelingenverdrag tracht te linken, dient te worden onderstreept dat haar relaas ongeloofwaardig is en zij hiermee dan ook geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Er wordt nog op gewezen en aan het eerder vastgestelde toegevoegd dat, de vaststelling dat verzoekende partij pas na meer dan vier jaar illegaal verblijf in België een verzoek om internationale bescherming in België indiende, moeilijk in overeenstemming te brengen is met haar verklaarde vrees voor de “maffia” in haar land van herkomst. Haar uitermate laattijdig verzoek om internationale bescherming, staat geheel haaks op en ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van haar verklaarde beschermingsnood.

Verzoekende partij spreekt bovendien zeer algemeen over “de maffia”, maar eerder werd terecht vastgesteld door de commissaris-generaal dat zij zo goed als niets weet over de aangeane lening en beweerde problemen hierdoor, nochtans de kern van haar relaas en beweerde nood aan internationale bescherming. Zo wist ze op het CGVS tijdens haar persoonlijk onderhoud niet hoeveel geld haar ouders nog verschuldigd waren en wist ze zelfs niet bij wie ze het geld geleend hebben, met andere woorden wie ze dus beweerdelijk te vrezen heeft. Ze geeft niet alleen blijk van een zeer gebrekkige kennis hierover, doch ook van een erg beperkte interesse, aangezien ze niet aantoonbaar dat zij zich hierover ooit heeft geïnformeerd (bij haar ouders). Dit ondermijnt eveneens en mede de geloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad treedt het CGVS bij dat het erop lijkt dat verzoekende partij alle mogelijke middelen aanwendt om zo lang mogelijk in België te kunnen blijven, veeleer dan dat zij nood heeft aan internationale bescherming en oprecht hiertoe een verzoek heeft ingediend. Verzoekende partij verklaarde ook eerder uitdrukkelijk dat zij naar Europa kwam om te werken en geld te verdienen, hetgeen duidelijk het opzet blijkt van haar komst naar en verblijf in België. Verzoekende partij lijkt voorbij te gaan aan het opzet van de procedure verzoek om internationale bescherming. Een verzoek om internationale bescherming heeft als doel internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij maakt immers geenszins een vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk of geloofwaardig.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas, is de vraag naar nationale beschermingsmogelijkheden in Vietnam niet dienstig.

Voorts, en dit ten overvloede, ziet de Raad niet in, wat betreft de opmerking dat haar ouders arm zijn en zij sociaal zwak staan in hun land, waarom verzoekende partij niet in haar land van herkomst zelf kan werken en alzo haar ouders ondersteunen en samen in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verzoekende partij biedt hiervoor geen afdoende uitleg en toont dit niet aan. Ze maakt niet aannemelijk dat dit, om redenen die verband houden met de bepalingen inzake internationale bescherming, niet mogelijk zou zijn. Zuiver socio-economische motieven vallen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat iemand haar opzettelijk en gericht zou verhinderen om in Vietnam in haar elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waardoor bij terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling dreigt. Dienaangaande wordt herhaald en onderstreept dat verzoekende partij ten aanzien van niemand in haar land van herkomst een vrees aantoonde en geloofwaardig maakte.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 29 oktober 2024 opgenomen grond. Verzoekende partij toont geen nood aan internationale bescherming aan.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS